C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\C\Čáp Zbyněk\02 - Uprchlík.prc

PDB Name: 02 Uprchlík
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Uprchlík Použijme před neinformovaným, nebo ještě lépe zcela nevzdělaným člověkem, dostatečně propracované technologické zařízení. Máme velkou šanci, že budeme prohlášeni za kouzelníky. Nuže, použijme zařízení ještě lepší. Takové, jenž by nás v očích zmíněné osoby postavilo na úroveň bohů. O kterém by i Niels Bohr prohlásil, že je příliš šílené na to, aby bylo reálné. Zařízení, které nám ukáže věci nevídané, zařízení, prolamující prostor i čas. Zaměřme jej tedy někam do vesmíru a zaostřeme na jistou hvězdu, jejíž jasné světlo dopadá na jedinou planetu. Tam někde sedí v setmělém sále dva tvorové. Vzhledem k jejich živočišné a společenské funkci budeme předpokládat, že to jsou muži. Urození, bohatí a vlivní muži. Nemluví, nehýbají se, upřeně sledují obraz prostorového projektoru. A co vidí?
Louku. Kus volného prostoru, tak velký, jak to jen v průmyslovém světě šlo. Na květech a listech rostlin se třpytily poslední kapky rosy, bez milosti vysávané paprsky zářivě bílého slunce. Stébla i stonky se vlnily v lehkém vánku, bzučení hmyzu všech velikostí se prolínalo s šustěním trav. Přesně uprostřed se vítr zarážel o nepříliš vysokou stěnu. Před ní i za ní byl terén upravený tak, že tvořil přirozenou překážkovou dráhu. Do přírodních zvuků se vmísilo pravidelné dupání. Od okraje se blížil mladík v jednoduché uniformě. Běžel rychle, ale ne na hranici sil. Plavnými skoky, dlouhými několik kroků překonával volný prostor, drápy na jeho nohou nenechávaly téměř žádné stopy. Před stěnou nepatrně zrychlil a lehce vyskočil až na vrchol. Tam se elegantně stočil, švihnutím ocasu udržel rovnováhu a zůstal stát bez pohybu. Pouze prsty první ruky položil na ovladače přístroje, navlečeného na té třetí jako zesílený rukáv. Trpělivě sledoval místo, kde vyběhl z lesa. Netrvalo příliš dlouho, než se objevili první následovníci, o něco mladší než on. Rychle, ale pečlivě zadával jejich údaje, tak, jak se objevovali v jeho zorném poli. Doběhli, s menšími obtížemi překonali zeď a sestoupili se na druhé straně. Otočil se k nim, seskočil ze zdi a v prostřed skoku ztuhl ve vzduchu.
Jeden z mužů v setmělém sále odložil ovladač projektoru a otočil se k druhému s konstatováním: “Váš syn, hrabě Fa’c, se snaží. Jeho projekt výcviku měšťanských dětí je velice neotřelý. Pokud se mu bude takto dařit i nadále, získá pro svou přihlášku do Raovy akademie značnou podporu.” Druhý se zamračil. “Přesto bych byl raději, kdyby si vybral jinou specializaci. Cvičit měšťany pro velitelské funkce armády... Odporuje to všem tradicím.” “Armáda potřebuje čerstvou krev, s novými idejemi.” “Možná máte pravdu, Turi, ale proč vzal do skupiny i dívky?” “Pro potěšení? To vědí jen bohové a on. Ostatně, v ničem jim neulevuje, jeho četa je kompaktní celek. Hrabě, smiřte se s tím, bude to tak lepší.” “Smířit se s tím? Barone, nebudu přeci sledovat, jak ze sebe dělá hlupáka. Kdo to kdy slyšel, aby si kadet přivedl na akademii vlastní četu! Vysmějí se mu.” “Smát se vašemu synovi? Hrabě, jeho císařské veličenstvo vyhlásilo desetiletí nových myšlenek. Desítky těch nejurozenějších mladých mužů se tlučou do hlavy, že na něco takového nepřišli dříve. Posměchu bych se na vašem místě neobával. Přesto, máte-li nějaké obavy, promluvte si s ním sám. Jistě je rozptýlí.” “To taky udělám. Pusťte zatím zbytek záznamu.” Přerušená scéna pokračovala. Mladý velitel doskočil a přistoupil ke své oddychující jednotce. O čem s nimi hovořil, nebylo na záznamu slyšet, bylo však vidět, jak se společně smějí.
“Věděl váš syn, že ho necháváte sledovat?” “Chytrý je na to dost a osobní stráž si nedala s kamerami příliš velkou práci.” “Tak proto. Zajímalo by mě, jak dokázal vyklíčovat řeč, ostatní zvuky jsou v záznamu všechny.” “Mě to taky vrtalo hlavou. Poslal jsem tam včera techniky zase a víte co zjistili? Ta nejjednodušší věc na světě, ten rošťák prostě otočil mikrofony na druhou stranu.” V prostoru promítací plochy se postavy rozdělily do dvojic a zahájily cvičení v neozbrojeném boji Se’tumi. Údery, skoky, výkřiky probíhaly na pozadí šumící přírody nehlučně, výsledný dojem byl dost podivný. Baron Turi raději ztlumil zvuk úplně. Pohlédl na svého hostitele. Starý hrabě s nesouhlasem ve tváři sledoval svého syna, jak zápasí s jednou z dívek. Ten náhle přerušil zápas a předvedl soupeřce znovu průběh posledního úderu. Zkusila to po něm. Nepřesně. Přistoupil k ní zezadu, uchopil za určenou paži a vedl úder za ni. Několikrát. Byla to snad náhoda, ale spíš úmysl mladého muže, výsledek vyhlížel spíše jako milostná předehra. Ostatní přerušili své cviky, obklopili dvojici a začali pár povzbuzovat. Dívka se vyškubla, naznačila úder, mladý šlechtic ho vykryl a celá parta se znovu rozesmála.
“Hrabě, raději ten záznam smažte. Díváte se na něj nejméně podruhé a mám dojem, že vám ta neškodná scéna vadí čím dál tím více.” Oslovený jen zavrčel; “Jak víte, že už jsem ho viděl?” “Zcela prostě. Ke kontrole kamery vás nepochybně vedlo zjištění, že záznam je téměř němý.” “To je pravda,” přiznal tuto skutečnost Fa’c.
“No, na každý pád, pokud vám mohu radit, přestaňte se mučit tímto záznamem, zničte ho a s princem si promluvte osobně. Teď se rozloučím, když dovolíte.” “Jistě. Doprovodím vás. Turi, děkuji vám za návštěvu, pomohl jste mi v těžkém rozhodování.” Starý hrabě Fa'c sáhl po tlačítku domovního signálu.
“Bylo mi ctí, že jsem vám mohl pomoci.” Ve dveřích haly se objevil majordom, uklánějící se v očekávání povelu. Hrabě mu oznámil: “Odcházíme. Než se vrátím, sežeňte prince a vyřiďte mu, že s ním bezpodmínečně potřebuji mluvit.” “Ano pane, ale...” “Ale co? Není vám snad něco jasné?” “Ne pane. Pouze jsem vám chtěl oznámit, že mladý pán odejel na

soustředění do tábora Isiuti, včetně svého doprovodu.” Fa’c se kupodivu nerozhněval. S nezvyklým klidem řekl jen, “aha. Kdy to bylo?” “Již brzy ráno. Oznámil mi, že je nutné, aby tam byli před polednem.” × × × Ozvalo se zahvízdání nosných jednotek a z mělké úžlabiny necelou míli před branami tábora se vynořilo velké výletní vznášedlo. Starý typ, určený pro celou rodinu i se služebnictvem. Když se však přiblížilo, pátravému zraku strážných neušlo velké množství dodatečných úprav. Strážní proto raději spolkli posměšnou otázku a přichystali se k uvítání návštěvníků. Ti však nijak nespěchali, vznášedlo sjelo mimo dráhu a zaparkovalo v poli. Jeho cestující, bylo jich snad deset, vyskákali ven a shlukli se před vozidlem.
“Proč jsme zastavili již zde, pane?” Oslovený sledoval opevněný tábor. Po chvíli se otočil a odpověděl, nepřímo; “V tomto táboře se nachází elita říše. Musím vás na ně připravit.” “Nač to, pane. Známe své místo a víme, jak se chovat k výše postaveným.” “Nevíte. Přicházíte tam se mnou, jako moje osobní garda. Kdo urazí vás, uráží i mě. Stejně tak, máte všechna práva jako mám já a komu se já osobně nepokloním, toho smíte ignorovat. Četo pozor!” Vymrštili se do strnulého postoje na zadních a velitel k nim přednesl starobylou přísahu nájemných vojáků “Mám jen jednoho pána. Dokud žije, neznám jiného, ni jménem, ni původem, ni slovem, ni sluchem.” Jejich hromové ‘přísahám’ zaletělo až k branám tábora. Nasedli a vzápětí byli před branou. Nad sedadlem řidiče se zdvihl kryt průlezu a řidič se vyklonil ven. “Otevřete bránu pro pana Swap Fa’c a jeho družinu.
× × × “Nuže, synu?” Hrabě nechal otázku otevřenou. Seděli ve Velkém sále, v krbu před nimi praskala voňavá polena karithu a celková atmosféra nahrávala důvěrnému rodinnému rozhovoru. Nezdálo se však, že by měl mládenec chuť mluvit. Seděl, koukal do plamenů, jenom si sem - tam usrkl ze své sklenice chiky. Jednou či dvakrát se nadechoval ke slovům, ale vždy umlkl. Trvalo to nějakou chvíli. Hrabě svého syna zkusil povzbudit “váš projekt je...” “Projekt je mrtvý.” “Něco se snad nepovedlo?” “Všechno. Ti nafoukaní instruktoři v táboře. Co se jim nevejde do předpisů, tak s tím pryč Celý systém je tak strnulý... Rodiny Gera, Tenti ani Jumanč nejsou žádná lůza. Každý z nich byl tisíckrát lepší než kdokoli jiný a myslíte si snad, že to někoho zajímalo? Jenom za první týden jsem měl tři souboje o jejich čest. Bili by se sami, ale táborová rada je prohlásila za méněcenné... Odešli jsme a nastoupíme do civilní školy.” “Tak takhle je to,” pokýval hrabě hlavou, ale dalšího hodnocení se zdržel. Místo toho se zeptal “a jak jste si vedl v soubojích?” Tento dotaz mladíka rozveselil. Rozjařeně odpověděl: “Výborně. Klan Terasi může hledat nového dědice a mladý Karima bude mít památku do konce života. Prince Muru Tats’aši ještě nenašli, utekl z arény a od té doby ho nikdo neviděl.” “Takže to jste byl vy, kdo tomu malému náfukovi skřípl tipec? Když se tato zvěst rozkřikla, nikdo neznal jméno vítěze... Víte synu, že kníže Assurta Tats’aši kvůli tomu rezignoval na svůj úřad?” “Cože? Ministr války? Císařův nejvýznamnější kritik?” “Přesně tak. Je to šlechtic ze staré školy, stejně jako já. Čest rodiny je pro něj vším a jeho syn ji svou zbabělostí pošlapal. Mám obavu, že vám to nikdy neodpustí. Ovšem, císař také nemá krátkou paměť.” × × × Dovolte, abych se představil... Swap’c z rodu Fa. Sjednocená duše národa Bewagi. Poslední Bewagi v celém vesmíru. Oběť nezdařené záchranné operace. Byla to naše pýcha i prokletí. Pětice hvězd, posledních patnáct tisíc let tvořící téměř dokonalý pravidelný pětiúhelník. Stala se naším symbolem. Nejmocnější kult, Děti Gaovy, má pětici ve znaku. Podle legend sídlí veliký Gao v nitru Rudého drahokamu, největší hvězdy tvořící současně vrchol obrazce. V průběhu let pronikla Pětice do všech oblastí našeho života. Pět říší, pětistupňová státní správa, pět kast... A pak?
Stalo se to ve čtyřicátém cyklu Éry Ro. V tom čase byl vynesen ortel. Nevynesl jej žádný z mnoha vládců, ani kněz. To jen skupina předních astronomů potvrdila svá předchozí varování, že se Rudý drahokam mění nezadržitelně v supernovu. Nebyl to objev zcela nečekaný, předběžné varování pocházelo už z doby císaře Kew, ale teprve obrovský rozmach astrofyziky umožnil spočítat okamžik posledního soudu. Výpočty se prováděly v několika nejvýznamnějších vědeckých centrech nezávisle na sobě. Výsledky nebyly zcela totožné, ale zato jednoznačné. Čtyři roky života. Plus minus měsíc. Poté budeme sejmuti plamennou stěnou, jež překoná vesmírné hlubiny, ničíc na své cestě vše.
Nastalo horečné rozhodování co dělat. Lodě schopné překonat vesmírné vzdálenosti pomocí Skoku byly ve stadiu experimentů a technici, kteří se vraceli z testovacích letů, se nelichotivě vyjadřovali o možnostech navigace. Lodě se vynořovaly z mimoprostoru kde se jim zrovna chtělo. První tři prototypy zůstaly ztraceny ve vesmíru, protože ani palubní počítače nedokázaly zastavit loď u našeho slunce. Ukázalo se, že bez obousměrného spojení s letící lodí je bezpečný návrat vyloučen. Přijímače FTL rádia se sice na loď vešly, vysílače v dosavadním provedení už ne. Nezbylo, než je dramaticky zjednodušit, nebo postavit větší loď. Volba padla na druhou možnost a tak vznikl Zvědavec. Směšná konstrukce. Dvě sta kroků trupu neslo mílovou anténu urychlovače. Přes tento podivný vzhled dokázala loď vykonat několik úspěšných cest k blízkým hvězdám. Leč všechny expedice byly marné. Hvězdné systémy byly zcela pusté, jen některé obíhal pás neobyvatelných asteroidů či plynný obr.
Začali jsme prohrávat závod s časem. Měli jsme sice prototyp záchranného člunu, jenže v našem kosmickém moři nebyly ostrovy ani pevnina. Ukázalo se že je nemožné postavit včas záchrannou flotilu pro odvoz více než miliardy našich lidí a že není známá žádná planeta, na kterou by nás přemístilo menší množství pendlujících lodí. Ústřední rada, složená ze zástupců Pentagramu, pěti největších mocností na planetě proto rozhodla o efektivním, leč mírně sobeckém způsobu záchrany. Bylo určeno sejmout vědomí všech zájemců a poslat je na lodi s patřičnou kapacitou počítače do vesmíru. Tam by našli použitelnou životní formu a přivlastnili si její těla. Pro někoho to sice není dvakrát morální, ale nebyli jsme neviňátka a šlo nám o krk. Ostatně, tímto způsobem se zachraňovali naši lovci už v archaickém věku, když se jejich kořist ukázala silnější než oni. Podle inteligence nositele měla bludná duše větší či menší převahu a na dojití k osadě to stačilo. Po návratu do vesnice počkal animoid nějaký čas na nové lidské tělo. Nikdy to netrvalo dlouho, adoptovat duši bojovníka pro své dítě byla pro zemědělce čest, o kterou se byli ochotní i porvat. Tato schopnost v nás nikdy zcela nezanikla a proto dostala tato verze projektu Únik poměrně rychle plnou podporu centrální vlády.
× × × Měl jsem za sebou sedm let studia na nejlepší civilní vysoké škole. Nic mi sice nebránilo absolvovat prestižní Raovu akademii, jenže kdysi dávno jsem se zařekl, že buď tam vstoupím spolu s přáteli, nebo vůbec. Smůla byla, že přátelé nebyli dost urození na to, aby je vedení akademie vůbec považovalo za lidi... Přesto, necelé dva roky před

katastrofou, jsem nastoupil do svého prvního zaměstnání, do Ústavu pro výzkum zvláštních technologií. Prestižní organizace. Zde byla před třiceti lety realizována myšlenka hyperprostorového letu a právě zde se nyní sbíhaly všechny nitky Úniku. Není to špatný flek pro absolventa civilní školy. Mít skrytou podporu nejvyššího vládce má svá plus.
Ne vždy. Vahou svého původu, či zákulisních jednání se můžete protlačit kamkoliv, jenže v tak přísně hierarchické organizaci začínáte vždy u dna. Třebas jako mladší asistent.
“Swap’c, podejte mi ovládání kvazilineárního urychlovače.” “Tohle může uklidit Swap’c.” “Kde je ten Swap’c, posílal jsem ho pro nástavce k sondě už před hodinou!”. Povely se sice v různém pořadí, s jiným obsahem, ale stále dokola opakovaly každý den. Pak však přišla změna. “Swap’c, přiveďte sem otroka z cely číslo 23.” Sešel jsem do sklepa. Původně zde byly vytvořeny obytné bloky pro dobrovolníky, kteří souhlasili s testováním přenosu přímo na sobě. Ovšem po několika nehodách a milionech pozůstalým vyplaceného odškodného došla vědecká rada k závěru, že standardní otrok na počáteční pokusy bohatě stačí. Otevřel jsem dveře. Otrok seděl na palandě bez pohybu a bez valného zájmu o cokoliv. Byl to jen levný klon, určený na hrubou práci v domácnosti, s odpovídající mozkovou kapacitou. Není s nimi moc zábavy, ale jsou levní a může si je dovolit skoro každý. Šlechta je ovšem téměř nepoužívá. Když chceme osobního sluhu, přijmeme do služby níže postaveného člena rodiny. Pokoje konkubín jsou ideálním zdrojem.
Přikázal jsem otrokovi, ať mne následuje. Ani jsem mu nenasadil obojek, nejsou cvičeni k boji, ani nemají dost fantazie na to, aby se třebas jen pokusili o útěk. Dovedl jsem ho do místnosti, ve které se chystal experiment. Tam mu vedoucí projektu doktor Aik’aru přikázal usednout na vyšetřovací křeslo a dva další asistenti ho připoutali. Pak se mne Aik’aru zeptal: “Chtěl byste dělat originál?” Podle tónu to byl spíše rozkaz a tak jsem raději souhlasil. Nebezpečí mi ostatně nehrozilo, riziko bylo vždy na straně příjemce. Nasadil jsem si přilbu mentálního skeneru a posadil se na židli. Měl jsem tak dobrý výhled na monitory zobrazující průběh procesu. Začalo snímání. Indikátor zbývajících operací se zastavil na mezi “Snímání skončeno. Povolit zápis?” Aik’aru mi povolil odložit přilbu a pak dokončil operaci. Sledoval jsem otroka pozorně. Nastala očividná změna. Přestal se tvářit jako leklá ryba, zkusmo trhl pouty a jakmile byl přenos hotov, řekl, přesně s mou intonací: “Myslím, pane Aik’aru, že přenos funguje zcela bez problémů. Mohli byste mi sundat pouta?” Po odpoutání vstal, protřásl si všechny čtyři paže a pravil “tohle standardní tělo nestojí za nic. Doufám, že v cíli dostanu něco lepšího.” “Tak to aby sis mezitím nešlápl na ocas,” hodil po něm kdosi urážlivou radu. Něco takového se totiž může stát jen absolutnímu nešikovi. Můj dvojník se k autoru poznámky zuřivě otočil, ale než něco stačil říct, sesul se bezmocně k zemi.
Aik’aru odložil omračovací zbraň. “Neberte si to osobně, Swap’c, ale musíme z něj váš otisk zase dostat a při vědomí by to nešlo. Nasaďte mu snímací přilbu.” Provedl jsem příkaz a Aik’aru spustil aparaturu. Přeformátoval otrokův mozek na původní stav. Pak povolal uklízeče, ať odtáhnou tělo zpět do cely. Byl jsem rád, že ho nezabil. Jeho osvobozené vědomí by se velice rychle pustilo do hledání náhradního těla a já, coby originál, jsem byl nejvíce na ráně. Bludné duše dokázaly zcela ovládnout jenom mozek ve vývoji a na něco takového jsem už byl přeci jen trochu starý.
Asi to na mně bylo hodně vidět, protože se Aik’aru usmál a řekl “nebojte se, žádný z nás nechce riskovat dědickou schizofrenii. Zatím to tady ukliďte, dnes už pokračovat nebudeme.” Odešel.
Vrátil se asi za hodinu. Končil jsem zrovna s úklidem. Aik’aru chvíli lelkoval okolo, sem - tam koukl na monitory a pak se náhle zeptal “uvažoval jste někdy o tom, co se stane, až přiletíme ke vhodnému cíli a necháme se přepsat do nových těl?” “Jenom částečně, pane. Zřejmě budeme mít menší potíže s motorikou nového těla a téměř určitě s chápáním jejich techniky.” Zasmáli jsme se tomu a Aik’aru pokračoval “to je pravda. Napadá vás nějaké řešení tohoto problému?” “Snad ano. Upravit algoritmus přenašeče tak, aby nedošlo k úplnému překrytí originálu. Díky tomu bychom mohli považovat původní osobnost nositele za určitou databanku s nutnými informacemi.” Bavili jsme se o tématu ještě chvíli a pak se stalo něco neuvěřitelného. Aik’aru mne pozval na oběd. Sice jen do ústavní jídelny, ale přesto to byla veliká čest, sedět s ním u jednoho stolu, spolu s ostatními členy elitního týmu. Tak náhlý vzestup důvěry mi vrtal hlavou celý zbytek dne. Vymyslel jsem spousty teorií, které se však většinou točily kolem jednoho bodu. Doktor Aik’aru si pravděpodobně nechal udělat analýzu mých znalostí a důvodů, proč jsem chtěl nastoupit na toto pracoviště za každou cenu. Snad byl spokojený.
× × × Uběhlo asi půl standardního roku. Situace se stále zhoršovala. Hvězda se měnila každým okamžikem. Změny v aktivitě hvězdy se projevily i na Bewagu, přestože jsme jim sami trochu pomohli. Přístroje prokázaly, že nás Rudý drahokam stále intensivněji bombarduje těžkým zářením. Veřejné mínění si vynutilo vztyčit kolem planety ochranný štít, i když intenzita zdaleka ještě nebyla kritická. Jeho udržování nás stálo 85% vyrobené energie a způsobil nepopsatelnou změnu klimatu. Extrémní horka, děsivé průtrže mračen, vichřice... Toho všeho jsme si užívali až až.
Vracel jsem se do ústavu. Musel jsem jít pěšky, teleporty byly vypojeny kvůli velké spotřebě a osobní příděl energie jsem raději věnoval na klimatizaci než na jízdu vznášedlem. V tom mou pozornost upoutal tichý, melodický nápěv. “Óóó Gaáó!!! Óóó Gaáó!!!” Vyvolávané jméno Otce Bohů se ozývalo ze vstupní brány někdejší virtuální arény. Před krizí zde mohl kdokoliv předstoupit před publikum, zvolit si soupeře a pak vyhrát, nebo i prohrát. Nebo s hanbou odejít, zasypáván odpadky. Také teď byly ochozy plné. Jen po bojujících nebylo ani stopy. Místo nich stál uprostřed arény kněz s prezentačním holoprojektorem. Nad jeho hlavou zářila projekce Rudého drahokamu.
Motlitba pokračovala.
“Ó Gao. Otče nás všech.
Ty, který k nám nyní přicházíš.
Čekáme na Tebe, naše srdce jsou plna radosti.
Ó Gao.
Otče lidí i bohů.

Ty, který nyní přicházíš.
Neopovrhni námi, sjednoť nás v lůně věčnosti.” Ze zářivé koule nad našimi hlavami vyšlehl paprsek ohně. Rozplynul se pod střechou, jak se protuberance dostala mimo záběr kamery na astronomické družici. Zíral jsem na kvalitu zobrazení - kult, jen formálně podléhající státní správě měl nepochybně veliké prostředky, které mu umožnily umístit na oběžnou dráhu zázrak optické technologie.
Kněz zvolal “Bůh nám odpovídá! Očekává nás! Ale očekává nás celé! Nesmíme jej zklamat nebo neujdeme zatracení!” “NE! NE! NE!” skandovaly ochozy. Na plochu arény začaly dopadat nějaké předměty. Poznal jsem v nich mentální sběrače určené pro osobní použití. Ti lidé okolo se vzdávali možnosti přenesení. Raději jsem se vzdálil. Gaoisté nebyli příliš tolerantní k jiným názorům. Těžko bych vysvětloval, že jsem na shromáždění zašel jen náhodou.
V ústavu jsem se o zážitku náhodou zmínil, jako o novince. Reakce kolegů mne překvapila. “Hmm, ano” “Už jsem o tom taky slyšel.” “Minulý týden byl velekněz na audienci u císaře.” Jak to vypadalo, byl jsem poslední, kdo se o vzestupu Gaova kultu dozvěděl. Jinak ovládly myšlenky na Slunečního boha asi čtyřicet procent populace a tvrdé jádro skalních věřících, odmítajících přesun, čítalo asi půl miliardy lidí.
Zdálo se, že to nikomu nevadí. Aik’aru s námi o tomto faktu diskutoval a přitom jej dokonce označil za výhodný. Rozuměl jsem mu. Ušetřená kapacita potřebné paměti umožnila lepší zabezpečení hlavního svazku. Přesvědčit o tomto faktu Císaře bylo složitější. Byl politik a téma péče o celý národ mělo zvýšit jeho popularitu. Dlouho nám nechtěl věřit naše údaje dokazující nežádoucí vliv násilně přenesených vědomí na stabilitu celku. Museli jsme pro Jeho veličenstvo uspořádat praktickou ukázku. Měli jsme vzorek asi padesáti tisíc lidí, kteří souhlasili s předběžným nakopírováním. Císařská bezpečnostní služba nám dodala vědomí deseti aktivních věřících, sejmutá tajně, bez jejich vědomí. Prezentaci nic nebránilo. Až na jedinou maličkost. Obvykle jsme výstupy systému sledovali v podobě rovnic a jejich grafů. Ale pro laického pozorovatele se naše snadno pochopitelné symboly měnily v nesrozumitelná magická písma a klubka červů jikka. Dlouho jsme rokovali, jak našim vznešeným hostům informace zpřístupnit. Po několika hodinách průběžně konané porady jsme se rozhodli reprezentovat každou jednotlivou bytost jedním bodem světelné matice a její rozpoložení rozlišovat barvou. Zařízení jsme dokončili včas. Když se Císař se svojí suitou dostavil, Aik’aru jej uvítal a seznámil ho s obsahem obrazovky.
“Vaše Imperátorské Veličenstvo, to co můžete vidět na obrazovce je odraz duševního rozpoložení vzorku dobrovolníků. Tato elektronicky uchovávaná vědomí žijí ve vlastním světě, kde mohou vše. Bavit se, pracovat, učit se. Jak vidíte, všichni jsou spokojení. Nyní, pokud dovolíte, odešleme do Snového města skupinku násilně přenesených.” Neplýtval přehnanou úctou. On sám pocházel z rodiny, které k císařství chyběla už jen ta ozdoba na čele a proto si mohl relativní strohost dovolit.
Císař pokynul rukou a prezentace pokračovala.
“Do Snového města dorazilo deset nových existencí. Jsou zmatení ze své situace, proto jsou znázorněni bíle. Jejich okolí je pokládá za běžné zachráněné a chová se k nim přátelsky. Ale sledujte. V tomto okamžiku se nováčci dozvídají, že jsou v záchranném modulu a jejich duše podle gaoismu propadnou peklu.” Na obrazovce se deset bílých bodů zbarvilo do ruda. Jejich nejbližší okolí je následovalo, ve středu obrazovky se rozlila červená, do žluta se rozplývající skvrna. Kolem jejích okrajů se stáhly fialové body, skvrna několikrát zapulzovala a zanikla. Na vrcholu obrazovky, kde chvíli zářilo 50.010 obyvatel se objevilo strohé číslo 38.215. Aik’aru tiše pokračoval. “Jsou velice přesvědčiví. Tolik nových následovníků si získaly a následné hrozné krveprolití způsobily pouhé 2 promile celkového počtu transportovaných. V reálu bychom převáželi 33 procent potenciálních vzbouřenců.” Císař chvíli mlčel. Pak se zeptal “kolikrát rychlejší byla ta simulace?” “Asi tisíckrát Vaše Veličenstvo.” “Takže nespokojenost by se začala šířit již pátý den po odletu?” “Možná již dříve.” Císař se zachmuřeně odmlčel, ale s dotazem se na doktora Aik’aru obrátil úřadující premiér, kníže Gida. “Je možné nespokojenost nějak potlačit již při snímání?” “Jen velice obtížně. Jak jistě víte, gaoismus sahá hluboko do podvědomí, jeho morální kodex se proplétá celým životem věřícího. Pokud bychom toto vše odfiltrovali, zbyla by duše vhodná nejvýše do lidového otroka.” “Škoda. Výsledky uchovejte v tajnosti, samy o sobě by mohly vyvolat napětí, pokud by se lidé dozvěděli o takovémto vlivu do důsledků aplikované víry.” Gida se obrátil k císaři a šeptem s ním chvíli diskutoval. Pak nahlas pokračoval: “A pokud jde o tohle,” ukázal na panel, “ukončete je. Všechny.” “To přece nemůžeme. Jsou to inteligentní bytosti, občané Říše!” “Ukončili byste je tak jako tak, při hlavním přenosu.” “Ne. Jsou cvičení ve virtuálním životě, při přenosu by dostali aktuální vzpomínky, ale pak by působili jako instruktoři.” “Budete si muset vychovat nové. Máte snad jistotu, že by si tuto ukázku nevykládali špatně a poté se nechovali nevhodně k řádným příchozím?! Uděláte to hned.” Na Gidovo gesto tasil velitel císařovy osobní stráže svou zbraň a zamířil na Aik’aru. Ten už raději neprotestoval, přešel se zjevnou nechutí ke konzoli počítače a vyvolal reaktivaci pamětí. Podivné. V okamžiku, kdy byly tisíce myslí udušeny pod hodnotou ‘0’ se jeho tvář uvolnila, jako by se zbavil všech obav.
Sotva císař s doprovodem odešel, svolal nás všechny do své soukromé pracovny. Jakmile jsme se usadili, starší pracovníci do křesel, ostatní na podlahu, Aik’aru na nás vypálil otázku “Pánové, říká vám něco fenomén Kas?” Neptal se nikoho konkrétního, ale díval se na mne a tak jsem odpověděl. “Není to něco z archaické éry, snad spojené vědomí?” Aik’aru si spustil v terminálu počítače slovník, okamžik hledal a pak nalezené údaje promítl na stěnu.
“ ‘Kas’ - stav vědomí navozovaný údajně některými kněžími v éře ranného gaoismu. Dle pověstí dokázali spojit mentální síly věřících během velkých poutí a bez jejich vědomí je použít na konání zázraků, převážně s destruktivním účinkem. Například vraždy nepohodlných osob či spalování obětin. Viz též ‘Náboženství archaické éry’.” “Dobrá, ale co to má společného s námi?” otázal se odborný revizor Keh’f. “Všechno! S něčím takovým jsme vůbec nepočítali, ale ono to existuje. Těch necelých čtyřicet tisíc virtuálů se díky spojenému úsilí porazit fanatické vzbouřence dostalo do stavu Kas a dokázali působit i vně počítače. Kdyby se zaměřili na kohokoliv jiného než mě, ovládli by ho úplně i bez pomoci konvertoru!” “To nám dává nové možnosti. Myslíte, že by zhruba miliarda patřičně motivovaných vědomí

dokázala zvrátit průběh katastrofy?" "Zřejmě ne. Ale přesto Tým 4 začne řešit otázku, zda by to bylo možné. Máte k dispozici původní kopii vzorku dobrovolníků a celý modul Snové město 1. Současně se týmy 2 a 3 zaměří na problém rozdělení bytosti Kas a její transfer na náhradní nositele. Tým 1 pokračuje na svém původní úkolu.
× × × POPLACH! POPLACH! POPLACH! Zvýšená aktivita hvězdy! Zvýšená aktivita hvězdy! Očekávaná exploze do 30 hodin. Zahajte evakuaci. Opakuji, zahajte evakuaci. Naše noční můra byla zde. V očekávání nevyhnutelného jsme už několik týdnů neopouštěli Ústav. Proto jsme mohli okamžitě začít s řízením přenosu. Ze všech světových stran se do centrálního počítače sbíhala kvanta informací. Všechno muselo klapnout napoprvé, nebyla žádná možnost opravy. Žádná racionálně uvažující bytost se nenechá dobrovolně upéct zaživa a proto v každém osobním konvertoru byl modul, jež svému nositeli umožnil spáchat bezbolestnou sebevraždu. Vrhl jsem pohled na monitory externích kamer. Na ulicích panoval chaos. Když vám někdo řekne, že 33% lidí s vámi nesouhlasí, je to jenom číslo. Teprve, až je uvidíte v ulicích šestimilionového města, zjistíte, kolik jich vlastně je. Děsilo mě to a asi jsem nebyl sám. Z nás, kteří jsme zvolili únik, zbývalo naživu už jen asi šedesát. Všichni ostatní byli v ulicích, modlili se, křičeli, váleli se v křečích extáze a mezi nimi stovky povzbuzujících kněží.
Ozval se komunikátor. Volal velitel Císařské gardy, ponechané v Ústavu kvůli zabezpečení přesunu. Mluvil s ním Aik'aru a zpráva ho zřejmě nepotěšila. Obrátil se k ostatním a pravil: "Máme problém navíc. Velitel hlásil, že davy zfanatizovaných občanů útočí na sentunnský generátor ochranného štítu. Chtějí být v bezprostředním kontaktu s Bohem." "Ničeho nedosáhnou. Je to jen jeden z mnoha..." "Vysvětlete jim to..." "Stejně se nedostanou se až k němu. Každý generátor je chráněn vlastní posádkou a několika pásy automatických zbraní." "Mezi útočníky je také mnoho vojáků. Zmocnili se i těžké výzbroje. Podle velitele bylo hlášení o situaci přerušeno. Obsluha se asi raději přenesla." "Oni snad vážně ztratili rozum. V okruzích každého generátoru je tolik energie, že jestli je nevypnou ve správném pořadí..." Nedomluvil. Podlaha se nám zahoupala pod nohama a za několik okamžiků dorazila i tlaková vlna. "..., bude to horší než antihmotová puma." Bylo to horší. I zde, sto mil od generátoru rázová vlna ve spojení s otřesy půdy povalily modlící se davy na zem a narušily mnoho budov. Ústav zůstal nepoškozen. Stěny byly už dávno posíleny a nejdůležitější obvody byly hluboko v podzemí. Rychle provedené testy ukázaly, že zařízení obstálo se ctí. Mohli jsme pokračovat v práci. Kdesi v pláních Mrtvé zóny se pohnula obří zrcadla hypervlných antén a nasměrovala se do prostoru, kde v dáli tří světelných let nehybně spočívala Budoucnost, se svou sítí pomocných přijímačů. Vzápětí se na dalekou, přesto mžikovou cestu k lodi vydaly první z triliard infonů. Sledovat automaticky a bez potíží běžící proces bylo poměrně nudné a tak kdosi pustil, původně jen ze zvědavosti, zvukový přenos z ulice. To, co jsme však zaslechli, bylo pro nás nepochopitelné, děsivé. Kontrolním střediskem zněla slova velekněze, řečnícího z ochozů Císařského paláce.
"...ký Gao se hněvá. Jeho hněv je zamířen proti nám všem. Kde jsou však viníci, jaká je jejich vina? Naši bratři a sestry, jež neunesli tíhu svých hříchů. Kde jsou, proč si netroufají stanout tváří v tvář svému Bohu? Prchají, zanechali zde jen svá nečistá hmotná těla. Doufají ve spasení svých duší, leč to může přijít jen skrze Boha! Nedopusťme, aby byli navždy zatraceni. Dovolme jim předstoupit před velikého Gaa spolu s námi." Byl přerušen nadšeným voláním. "K ústavu, k ústavu!" Na nic jsme už nečekali. Aik'aru zavolal veliteli gardy: "Kapitáne, vzbouřenci se domnívají, že rozbitím počítačů uvolní duše uprchlíků. Je to nesmysl, ale právě proto nemáme moc času. Nastavte automatickou obranu a okamžitě se přeneste!" Budovou otřásl další náraz. Nebyla to tlaková vlna. Ozval se výkřik "oni na nás střílejí!" "Rychle, do bunkru!" Náhradní centrála byla pod deseti metry kombinovaného pancíře. Teoreticky měla odolat i samotné hvězdné explozi, ale přesvědčit se o tom na vlastní kůži raději nikdo nechtěl. Navíc v ní bylo pouze manuální ovládání. Nedalo se nic dělat, museli jsme losovat; kdo se přenese jako poslední a odstartuje přenos celku. Los padl na mne. Kolegové mi popřáli mnoho štěstí a během minuty jsem byl sám. Naposledy jsem se rozhlédl. Na monitorech sledujících hvězdu už řádilo pravé peklo. Divoké, zcela netypické protuberance šlehaly statisíce mil od povrchu hvězdy. Dávky toho nejhoršího, co jen ze sebe umírající hvězda může vychrlit, bičovaly povrch planet, Bewag nevyjímaje. Zničený štítový generátor způsobil, že se veškeré síly zadržené zbytkem štítu soustředily do okolí hlavního města. S tak intenzívním rušením konstruktéři nepočítali a v obvodech se množily chyby. Bylo jen otázkou času, kdy korekce chyb neodolá a systém se zhroutí. Proto jsem maximálně pospíchal. Malér přišel přesně ve chvíli, co jsem spustil vlastní konverzi. Po zvláště nevhodné kombinaci rušivých vlivů se pečlivě budované, mnohokrát zálohované strukturální bloky se zhroutily do sebe a pak vlivem samoopravných algoritmů přijaly jedinou zachovalou duševní formu, jedinou identitu, právě vstupující duši asistenta Swap'c...
× × × Poté, co se mé vědomí vzpamatovalo z následků superintegrace jsem se začal zajímat o své okolí. Mimo veškerou pochybnost byla má pozice. Shluk všeho a ničeho, kterým jsem nyní byl, se vysokou rychlostí vzdaloval od rodného a nyní smrtelně ohroženého systému. Začal jsem se probírat získanými znalostmi s cílem ovládnout více svůj osud. Kdysi dávno jsem třídil databázi, kterou nějaký nešika uložil bez strukturálních záznamů. Tohle bylo ještě hroznější... Ztratil jsem pojem o čase... V reálném prostoru musely běžet roky jako splašené, protože když jsem se vynořil z nicoty, byl jsem ve zcela jiné části galaxie. Ne, že by mi to tak vadilo. To co se mi podařilo nemělo daleko k zázraku z mého hlediska a umožnilo mi dělat zázraky pro kohokoliv jiného. S pomocí reaktivovaných rezidentů doprovodného počítače jsem obnovil entity jež jsem absorboval. Už ne jako samostatná vědomí, na to byly příliš promíchány, ale jako mohutně paralelizovaný systém. A co víc. To co moderní doba odsunula do říše bájí a co pracovníci týmu 4 jen pracně znovu odhalovali, se stalo skutečností. Byl jsem Kas.
Zachovaly se zmínky o sektách, jejichž příslušníci dokázali bez doteku rukou přemístit obrovské náklady, nebo z ničeho stvořit drobné předměty. Nyní jsem dokázal to, co by i Gaovi kněží pokládali za nemožné. Na pouhý pokyn představy, která v mých vzpomínkách tvořila ruce, se částice kosmického prachu, větších tělísek i plynů shlukly, transmutovaly se a stvořily loď. Žádnou ubohou experimentální kocábku. Ani pouhou kopii Budoucnosti, jejíž atomy nyní doplňovali mé dílo. Ohromnou loď, která by znamenala záchranu pro celý Bewag, pokud by jich vzniklo více a včas. Virtuálním zrakem

jsem se kochal kolosem, jehož hrubé plány jsem převzal a rozvinul. Byl v tom kus megalomanie, na ochranu mé integrity v reálném prostoru by stačila loď daleko menší. Ale jsem jen Bewagi. Stavěli jsme vždy impozantněji než bylo nutné. Bylo to někdy až směšné, navenek ohromné vládní stavby byly uvnitř téměř prázdné. Přenesl jsem se na palubu či spíše do vnitřních prostor lodi a spojil s hlavním počítačem. Nebyl jsem takový blázen abych se stal jeho součástí. Ani loď z diamantových kompozitů nemusela vydržet všechno a mně jedna konsolidace za milion let stačila. Vytvořili jsme spíše partnerství. On nekonečně rychlý a já motivující. Vydal jsem rozkazy a loď ožila. Světlo na můstku, které se z průzorů linulo ven, i poziční majáky, to byla jen romantická formalita. Rotující antény superprostorových skenerů zajišťovaly bezpečnost. A zdánlivě prosté antény pro příjem podsvětelných záření mi měly pomoci splnit úkol.
Byla to víceméně filozofická otázka, která přesto způsobila na Bewagu mnoho hluku. V době, kdy evakuace v podobě přeneseného vědomí byla pouze jedním z mnoha řešení, skupina teologů, filozofů a politiků navrhovala řešení poněkud jiné, snad jednodušší. Měli víceméně pravdu, když tvrdili, že hledat obydlenou planetu je zbytečné. Bytosti v přenosovém systému mohly nejen komunikovat, ale i volně přemýšlet a dokonce plodit virtuální potomky. Přesto nakonec zvítězil oficiální názor, podle kterého jsme měli prioritně přežít jako bytosti z masa a kostí. Ať už by naše nová těla byla z jakéhokoliv materiálu.
O tomto jsem přemýšlel, když jsem zadával podmínky pro počítač. Nejlépe se hledají civilizace, které již objevily elektrický přenos informací a nemají důvod nebo možnost ho tajit. Piloti pokusných lodí často přiváželi zpět na Bewag nahrávky staré více než pět set let. Zašuměné a zkreslené filtrací, přesto však obsahující hlasy našich dávných předků. Veřejné vysílače té doby neměli více jak 1.5 MW a přesto vyslali svou zprávu dále, než jejich tvůrci doufali. Proto počítač dostal úkol vodit loď po úsecích 50 světelných let a vždy oskenovat prostor na výskyt pro přírodu netypických radiových vln. Já zatím řešil jiný problém. Přestože jsem měl v sobě vzpomínky a ideje Císaře a celé Velké rady, nechtěl jsem přijít ihned jako dobyvatel. Chtěl jsem si cílovou planetu nejprve omrknout a seznámit se zhruba s jejími obyvateli, než si někoho z nich vyberu jako svého nosiče. Na něco takového se šestimílový kolos nehodil.
Vynalézt a realizovat maskovací clonu mi trvalo mnoho dní. Idea byla poměrně jednoduchá. Ohnout vlnění přicházející z libovolného směru kolem trupu lodě a poslat jej přísně identickým směrem a neoslabené dál. Přiznám se, že mi vymýšlení principu zabralo mnohem více času než jeho konečná realizace.
Poptal jsem se počítače na výsledky. Na dvou nalezených pozicích byl pouze rychlý pulsar. Z té třetí se vyklubala neutronová hvězda s neuvěřitelným doprovodem bílých trpaslíků. Zato ta čtvrtá. Kromě zcela standardního hvězdného šumu odtud přicházela divoká směs kmitočtů, které zcela určitě nemoduloval průlet vesmírným prachem. Analýza prokázala, že při měření z druhé pozice, bližší k cíli o několik světelných let se změnila struktura vysílání a počet zdrojů se zvýšil. Kurs byl jasný. Cíl čtyři, maskování zapnout, start.
Loď se vynořila uprostřed planetárního systému. Byl poměrně rozsáhlý, deset, možná jedenáct planet. Plynoví obři mne nezajímali. Vysílání přicházelo od dvojplanety na třetí pozici od hvězdy. Několik hodin práce gravitačních motorů mne dopravilo na její oběžnou dráhu.
Právě jsem váhal, jestli vydat příkaz k poslední fázi přiblížení, když loď zasáhla sprška kosmického záření. Analýza, kterou počítač okamžitě provedl, byla stručná a jednoznačná. Nepotřeboval jsem ji. Její výsledek mé mnohovědomí znalo již dávno. Předtucha miliardy bytostí se nedá opomenout, tím spíš, když jsou soustředěny do jediné. To, co mne právě míjelo cestou do nicoty, byl Bewag.
Věřící tvor je ochotný považovat za znamení od svého Boha cokoliv. List, který se pohnul a odstartoval tak svatou válku na konci První éry byl proti tomuto zcela bezvýznamný. Mé pochybnosti byly ty tam. Svět, pokrytý ze dvou třetin vodou a pevninou rozdělenou do šesti hlavních celků ležel přede mnou.
---------- Co se děje dál?
Na Zemi o telepatii nanejvýš sníme. Jsme proto příliš snadnou kořistí pro bytost, která ji ovládá na milion procent... Začíná se rodit nový světový řád. Postup je pomalý, ale nezadržitelný jako rakovina. Hej lidé! VÍTEJTE V IMPÉRIU!